

Hồi 52

**Nam quái bắc tà**

- Ủa ! Thôi lang, Thôi lang, nơi đây là đâu thế?

Hồng Tiểu vừa thất kinh lớn tiếng hỏi như vậy, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, tựa như người ốm nặng mới khỏi, chân tay mềm nhũn, không còn một chút hơi sức, mắt chớp chớp mấy cái rồi mới mở mắt ra nhìn được. Nàng cảm thấy mình với Văn Úy hai người đang nằm ở trong một cái phòng trống không, mùi hôi mốc của mặt đất ẩm thấp xông lên hôi hám khó ngửi và bốn chung quanh lại tối đen như mực, nhìn mãi nàng mới trông thấy rõ, liền nghĩ:

“Ủa! Lạ thật. Rõ ràng tối hôm qua vợ chồng chúng ta đang ở tại Tảo Dương sao bây giờ lại xuất hiện ở nơi đây thế này? Và hình như tối hôm qua mình đã như đăng vân giá vũ, bị người lôi kéo suốt một đêm trường. Như vậy không biết có phải là mơ hay không?

Nghĩ đoạn, nàng giơ tay lên miệng cắn thử, quả thấy đau thật. Lúc này nàng biết đây là thật chứ không phải là mơ. Nhưng nàng không hiểu tại sao lại gây nên nông nỗi này? Nàng khẽ thúc vào Thôi Văn Úy một cái, rồi kêu gọi Văn Úy. Văn Úy ngồi dậy, nhưng vẫn còn ngái ngủ, với giọng hàm hồ hỏi lại:

- Tiểu muội gọi tôi làm cái gì thế? Trời hãy còn tối mà, ngủ thêm giấc nữa.

Thấy chàng nói như thế, Hồng Tiểu càng lo âu thêm, nhưng không dám nói to, vội rí tai chàng khẽ nói tiếp:

- Thôi lang, nơi đây không phải là khách sạn đâu, mau dậy đi.

Văn Úy giật mình kinh hãi, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn, vội giơ tay lên dụi mắt mấy cái mới thất thanh kêu lên.

- Ủa !...

Hồng Tiểu vội giơ tay lên bịt mồm chàng và khẽ nói tiếp:

- Đại ca chớ có lên tiếng nói như thế. Hiện giờ chúng ta bị giam rồi, đại ca có thấy khó chịu không? Và có mất võ công không?

Văn Úy thử vận chân khí, quả thấy chân tay như rã rời, không còn một chút hơi sức nào, nhưng chàng có biết đâu đã bị người ta điểm huyết. Vì vậy chàng thở dài đáp:

- Phải, Tiểu muội, chúng ta đã mất hết võ công rồi, bây giờ biết làm sao đây?

- Nhưng em chắc Giang công tử thể nào cũng sẽ tới đây cứu chúng ta.

- Nếu Giang huynh cũng bị người ta giam giữ thì sao?

- Giang công tử tài ba như vậy, có khi nào lại bị người ra giam giữ như chúng ta cơ chứ?

- Bây giờ chúng ta cũng chỉ có trông mong Giang huynh đến cứu thôi, chứ biết làm sao bây giờ đây?

Hai người từ từ ngồi dậy, cảm thấy trong người giá lạnh, bụng cũng đói cồn cào.

Một lát sau, hai người bỗng nghe thấy phía cửa có tiếng kêu “kẹt” và có ánh sáng lọt vào. Một đại hán cao lớn bước vào, tay cầm cái giỏ, trong giỏ có để hai bát mì nóng hổi. Văn Úy lại đứng dậy, chấp tay chào và nói:

- Vị đại ca này, tại sao lại giam vợ chồng tiểu sinh vào đây?

Đại hán trợn trừng mắt lên nhìn chàng rồi hần học đáp:

- Đừng có nói lời thôi nũa. Cho ăn, thì cứ ăn đi. Đừng có hòng đào tẩu ra khỏi nơi đây.

Nói xong, đại hán quay mình định đi. Vì thấy võ công mình đã mất, Văn Úy không dám nói nhiều, Hồng Tiểu vội đứng dậy, hăng hái xen lời nói:

- Này vị đại ca kia. Sao các người vô duyên vô cớ giam giữ vợ chồng chúng tôi? Đại ca phải nói ra, mới ra khỏi được nơi đây.

Nghe giọng nói của nàng rất hấp dẫn, nên tên nọ ngừng chân quay đầu lại nhìn. Lúc ấy vừa có ánh sáng mặt trời chiếu vào, thấy mặt nàng quá đẹp, y liền tùm tùm cười và làm ra vẻ nuốt nước bọt, rồi ngập ngừng hỏi:

- Cô nương khỏi cần phải vận động. Chẳng may hai người có phải là đồng bọn với tên tiểu tử họ Giang đấy không?

Hồng Tiểu thấy y nói tới Thanh Lam vội hỏi tiếp:

- Đại ca muốn nói Giang công tử phải không? Hiện giờ công tử ở đâu?

- Sư phụ với hai sư huynh chúng tôi đang đuổi theo tiểu tử ấy rồi, quý hồ bắt được tên ấy về, thì hai người sẽ được tha ngay.

Thế sư phụ của các người là ai thế? Sao lại có thù với Giang công tử như vậy?

- Hừ. Tên tuổi của sư phụ chúng tôi lừng lẫy lắm. Tiểu tử họ Giang có mấy cái đầu cũng không xứng kết thù kết oán với ông ta.

- Tại sao?

- Cách đây không lâu, Nhị và Tam sư huynh chúng tôi đã bị tên họ Giang đánh bại. Tam sư huynh bị y chặt gãy một cánh tay, sư phụ hay tin tức giận vô cùng, nhất định phải trả thù cho sư huynh. Sau đó hỏi mãi mới biết... hè hè... tiểu tử họ Giang lại là Hoàn Thiên Nhất Kiếm. Vì vậy sư phụ chúng tôi mới đuổi theo, có lẽ tiểu tử họ Giang đã hay tin, vội vàng đào tẩu ngay, nên sư phụ chúng tôi mới thân chinh đuổi theo một mặt dặn đại sư huynh phải bắt giữ cả hai người. Quý hồ ông ta bắt được tên họ Giang thì hai người sẽ được tha liền.

Hồng Tiểu đưa mắt nhìn Văn Úy, rồi cười và hỏi tiếp:

- Vị đại ca kia. Sao lại nói mãi mà đại ca cũng không cho biết đại danh của sư phụ đại ca là gì?

Đại hán đáp:

- Các người đi lại trên giang hồ, chắc chắn phải nghe thấy người ta nói đến cái tên Từ Xuyên đường môn chứ?

Y vừa nói xong, thấy vợ chồng Văn Úy cùng lắc đầu, y kinh ngạc hết sức, nhưng y lại cười và hỏi tiếp:

- Chắc hai người mới vào trong giang hồ nên mới không nghe thấy tên của Từ Xuyên đường môn phải không?

- Quả thật tiểu sinh không biết.

Đại hán có vẻ đắc ý, nói tiếp:

- Sư phụ chúng tôi là người chưởng môn của Đường gia, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, người ta gọi là Bích Mục Thiên Thừ Đường Thiên Sinh.

Y vừa nói tới đó, đằng xa có người lớn tiếng kêu gọi:

- Lão Cửu, còn làm gì thế? Sao không ra đây?

Đại hán nọ như chuột sợ nghe thấy tiếng mèo, mặt liền biến sắc, khẽ nói tiếp:

- Đó là đại sư huynh của chúng tôi. Hắc Khiết Tử Thần Khang đang gọi tôi đấy.

Nói xong, y vội vàng đi xa luôn.

Trong phòng lại tối om, vợ chồng Văn Úy ngồi yên trong đó khá lâu nên không cảm thấy tối như trước, nhưng chỉ cảm thấy bụng đói thôi, nên vừa trông thấy hai bát mì, hai vợ chồng không khách sáo gì hết, vội cầm lên ăn liền.

Ăn xong, hai người bắt đầu lo âu cho Thanh Lam vì nghe thấy đại hán nọ nói Bích Mục Thiên Thù tài ba không khác gì một vị thần thánh vậy, bây giờ y thân chinh đuổi theo như thế, chắc thể nào cũng phải đuổi kịp và bắt kịp chàng ta. Tuy võ công của Thanh Lam cao siêu thật, nhưng một mình địch sao nổi nhiều người như thế. Còn hai người mình bây giờ, chân tay uể oải, người không còn một chút hơi sức nào cả, đừng nói là đào tẩu, ngay đứng một lát cũng đã cảm thấy mệt mỏi và run lẩy bẩy liền. Trước kia còn tưởng Thanh Lam thể nào cũng đến cứu được mình, bây giờ mới biết là hết hy vọng. Nhưng trong những người mà mình quen biết còn có một vị Hắc Y Côn Luân nữa. Tuy vậy việc thiên hạ làm gì có sự may mắn đến như thế. Dù đại hiệp có ngẫu nhiên đi qua đây cũng không biết được vợ chồng họ bị giam ở trong này.

Vì vậy cả hai không dám nghĩ tiếp nữa, để mặc cho nó tự nhiên, tạo hóa muốn xoay vần thế nào thì xoay. Cũng may trong phòng tuy tối đen, nhưng từ khi đại hán đưa mì vào đến giờ, không thấy vào nữa và cũng không có người khác vào quấy nhiễu.

Hai vợ chồng nằm ở trên cái sập gỗ, ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay. Tới khi thức tỉnh, cũng không biết đã ngủ được bao lâu, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng hò hét vọng vào. Hai người cùng giật mình, lắng tai nghe. Nhưng bên ngoài lại thấy yên lặng như tờ liền.

Hai người đang thất vọng, đột nhiên cánh cửa mở toang, có một người bước vào. Hai vợ chồng nhìn ra thì thấy một quái nhân, tóc dài đến tận đầu gối, râu dài quá bụng. Người này chính là Nhất Chương Khai Thiên Lâu Nhất Quái, đã được Thanh Lam phóng thích cho tại chùa Thiếu Lâm.

Lúc ấy quái nhân trở mắt lên nhìn hai vợ chồng Văn Úy, hai mày y như hai ngọn đèn đỏ, rồi y bỗng cười ha hả và nói:

- Hà, hà! Quả thật hai người ở đây rồi.

Tiếng cười và tiếng nói của quái nhân này còn kêu hơn tiếng chuông, khiến cho vợ chồng Văn Úy cứ thấy ớn tai hoài.

Nhất Quái không đợi chờ vợ chồng Văn Úy trả lời đã như điều hâu bắt gà con quắp lấy vợ chồng họ bước đi ra bên ngoài luôn.

Ra đến bên ngoài vợ chồng Văn Úy mới hay biết là mình bị giam ở trong một ngôi miếu thổ thần đồ nát. Trên bãi đất trước cửa

điện có bốn năm người nằm ngổn ngang, không biết sống hay chết, nhưng hai người không dám nhìn.

Nhất Quái ra khỏi ngôi miếu ấy, tay vẫn cắp vợ chồng Văn Úy, rồi cứ như thế mà tiến thẳng lên trên một ngọn núi cao. Y đi nhanh như bay, vợ chồng Văn Úy chỉ nghe thấy tiếng gió kêu vù vù, không dám mở mắt ra nhìn và cả hô hấp cũng thấy khó khăn nốt. Hai người cứ tưởng tượng như đang dăng vãn giá vũ vậy.

Một lát sau, bỗng thấy quái nhân dừng chân và đặt vợ chồng chàng xuống đất, rồi bỗng cảm thấy có người khẽ vỗ tay vào sau lưng của hai người một cái. Cả hai như người đã được cởi trói, vội mở mắt nhìn ra. Lúc ấy hai người mới hay là mình đang ở trên một quả núi, bên dưới mây trắng bay lơ lửng, những ngọn núi nhỏ khác trông như một cái dùi con vậy. Cả hai đều thất kinh và nghĩ thầm:

“Có lẽ Lâu Nhất Quái biết bay nên mới đem được chúng mình lên trên ngọn núi cao chót vót. Tên ma đầu này có thể gọi y là một phi hành gia tuyệt tác được. Không hiểu y đem chúng ta lên trên núi này làm chi?”

Hai người chưa kịp lên tiếng hỏi, thì Nhất Quái đã hòa nhã nói:

- Hai nhỏ kia, cứ việc nằm ở trên mặt đá nghỉ ngơi đi. Lâu mỗ còn phải đợi chờ một người bạn già đã mấy chục năm nay chưa hề gặp mặt.

Vợ chồng Văn Úy thấy giọng nói của Nhất Quái rất ôn tồn, mới hơi yên tâm. Hai người chưa kịp ngồi xuống thì đã có tiếng cười ha hả và tiếng nói vọng tới:

- Khỏi cần người đợi chờ, lão phu đã tới từ sớm rồi.

Tiếng nói đó không to lắm, nhưng lại như rả tai nói vậy.

Vợ chồng Văn Úy nhìn về phía có tiếng nói, mới hay nơi đó, chỗ dưới gốc cây thông, đã có một ông già áo vàng, mặt non như trẻ con, tóc trắng xoã xuống tận vai, mồm tùm tùm cười, đang nhìn về phía mình. Không biết ông ta đã ngồi ở đó từ lúc nào rồi.

Nhất Quái đột nhiên hai tay chống nạnh, cất tiếng cười như điên như cuồng và đáp:

- Hà hà... lão tàn phế đấy à? Thảo nào tối hôm qua Thần Long vừa xuất hiện một cái đã mất dạng liền, khiến lão Lâu cứ suy đoán suốt đêm mà vẫn không nghĩ ra được người bạn cũ quen biết từ hồi

mấy chục năm về trước là ai? Hà hà... hà hà! “Then sắt tự gãy cửa đá tự mở” chúng ta lại được gặp mặt nhau ở nơi đây.

Ông già nọ vẫn ngồi như cũ và cũng khẽ cười và khẽ nói tiếp:

- Lão Lâu đến giờ mà vẫn còn nóng tính như vậy. Mấy chục năm trời mà không thấy lão thay đổi chút nào. Tối hôm qua lão làm gì mà vội vàng như vậy? Nếu lão Tàn này không hẹn ước với lão trên đỉnh núi Thiên Chung này gặp nhau thì chắc hẳn anh em mình lại bỏ mất dịp may này.

Nhất Quái tiến lên mấy bước, ngồi như người ta lấy tấn, rồi lắc đầu đáp:

- Lão tàn phé không rõ chuyện đấy thôi. Việc này nói ra thì dài lắm. Hà! Chả qua cũng chỉ vì một chú em, y gây hấn với Thiên Lý Cô Hành Khách, nên lão Lâu mới ngậm ngậm theo dõi tới đây. Không ngờ tối hôm qua ở trước cửa khách điếm, lão lại thấy dấu hiệu độc đáo của Đường lão yêu. Lão lo âu vô cùng, vội vào trong nhà xem sao.

Nói tới đó, y chỉ tay vào vợ chồng Văn Úy và nói:

- Ngờ đâu cả ba đứa nhỏ đều mất tích hết.

Ông già áo vàng cứ trở mắt lên nhìn Nhất Quái, mặt lộ vẻ kỳ dị và hỏi tiếp:

- Lão độc vật chưa chết ư? Còn Thiên Lý Cô Hành Khách lại là ai thế?

- Lão độc vật đã chết hay chưa, điều này lão cũng không biết rõ, nhưng chỉ thấy trước cửa khách điếm có ghi dấu vết tầm thù riêng của Đường Môn Tây Xuyên thôi, còn lão Tàn hỏi Thiên Lý Cô Hành Khách là ai ư? Chính lão Lâu này cũng không biết nốt. Nhưng đã được đối chưởng với y một lần rồi.

Hình như ông già áo vàng càng nghe càng có vẻ thích thú, mặt càng lộ vẻ hờ hử và hỏi tiếp:

Một chưởng ấy, y có bị “khai thiên” (lũng trời) không?

Nhất Quái thấy đối phương nói mỉa như vậy có vẻ không vui, miễn cưỡng đáp:

- Thân thủ của tên ấy khá lắm, nên y mới chống đỡ nổi một chưởng của lão.

Ông già áo vàng cười, nói tiếp:

- Dù sao y cũng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt thôi, chứ có nghĩa lý gì đâu?

- Trì lão Tàn, sao lão khinh thường lão Lâu này như thế?

Lão Tàn mặt vênh váo tỏ vẻ không vui, đáp:

- Lão lão Quái, chúng ta đã không gặp nhau bốn mươi năm rồi, bây giờ thì lão đừng hòng làm tàng ở trước mặt lão Tàn này nữa.

- Bốn mươi năm không gặp lão, tưởng công lực đã tiến bộ nhiều lắm phải không? Nếu có hứng thú, chúng ta thử đấu với nhau một phen nào?

Lão Tàn tức giận đến mặt đỏ bừng, cười nhạt đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Anh em với nhau cách biệt bốn mươi năm trời, bây giờ vừa thấy mặt đã đòi ấn chứng võ công với nhau ngay, kể cũng khá đấy.

Vợ chồng Văn Úy đứng cạnh đó thấy vậy cũng phải tức cười, vì thấy hai lão quái vật này là bạn thân với nhau, cách biệt hàng bốn mươi năm, bây giờ mới được tái ngộ, lúc đầu cả hai vui vẻ biết bao, nhưng sau khi chỉ vì một câu không đầu vào đâu mà đã nổi hờn cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, lại còn gặp ra tay đấu với nhau nữa.

Hai vợ chồng lại nghe thấy Nhất Quái cười ha hả và giơ hữu chưởng lên nhằm người lão Tàn tấn công luôn.

Vợ chồng Hồng Tiểu đứng ở sau Nhất Quái cảm thấy sức phản trấn của chưởng lực của Nhất Quái hất trở lại mạnh khôn tả, khiến hai người suýt đứng không vững, nên cả hai cũng giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

“Cũng may vợ chồng ta đứng ở phía đằng sau y, nếu đứng ở phía trước, có lẽ vợ chồng mình đã bị dư sức chưởng lực của y đẩy bay đi và rớt xuống chân núi cũng nên”

Trì lão Tàn vẫn ngồi yên dưới gốc cây, vẻ mặt ung dung vừa cười vừa nói:

- Lão Lâu, Phích Thiên chưởng này của lão mạnh hơn trước nhiều đấy.

Nói xong, y cũng giơ một chưởng lên khẽ đẩy một cái, nhưng chưởng của y không có gió lộng và cũng không có tiếng kêu “veo veo” như của Nhất Quái. Khi chưởng lực của hai người va chạm nhau, liền có tiếng kêu “ùm” thật lớn.

Chỉ thấy Nhất Quái ngửng mặt lên trời cười ha hả, nói tiếp:

- Lão Tàn phé, Lưỡng Nghi chân khí của lão cũng tinh thuần hơn trước nhiều.

Đỉnh núi Thiên Chiêm ngang dọc chỉ hai mươi trượng thôi, chưởng lực của hai người mạnh như thế, công lực của hai vợ chồng Văn Úy lại thấp kém như vậy thì làm sao mà đứng yên được. Cả hai chàng bị đẩy bắn lui về phía sau và cùng thất thanh kêu “ ối chà” một tiếng.

Lúc bấy giờ Nhất Quái mới phát giác, vội la lên:

- Nguy tai.

Nói xong, y vội quay người lại, phi thân đuổi theo, mỗi tay chộp lấy một người, rồi vừa cười vừa nói:

- Chúng ta quên mất hai tên nhỏ đang đứng ở đây, dưới chưởng phong của lão bất tử chúng ta thì chú em và cô em này chịu làm sao nổi:

Nói tới đó, y vừa hạ chân xuống và quay lại nói với lão Tàn tiếp:

- Lão Tàn, tốt hơn hết chúng ta kiếm một chỗ vắng vẻ để ẩn chúng lại chứ ngày hôm nay có hai đứa nhỏ ở đây, chúng ta không làm được trò trống gì đâu.

Lão Tàn đưa mắt nhìn hai người một cái tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Hai đứa nhỏ này có phải là đồ đệ mới của lão quái vừa thâm đây không?

Nhất Quái lắc đầu đáp:

- Không, đó là bạn nhỏ của lão Lâu đấy. Tất cả là ba người, còn một người nữa hiện giờ vẫn chưa tìm thấy.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy lão Tàn lại đưa mắt ngắm nhìn hai người một lần nữa.

Văn Úy, Hồng Tiểu liền cảm thấy đôi mắt của lão Tàn quá sắc bén, khiến cả hai vợ chồng đều cảm thấy không yên. Tiếp theo đó, hai vợ chồng lại nghe thấy lão Tàn cười khì một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

- Chúng ta thực người già mà lòng vẫn chưa già. Lão Quái có ba người bạn nhỏ thì lão Tàn này cũng có một đứa, mà cũng vì nó mà lão Tàn này phải hạ sơn. Sao hai ta lại không hẹn mà nên, có sự giống nhau vậy?

Nói tới đó, y lại cười ha hả và nói tiếp:

- Cái gì lão Quái vật vừa nói? Bạn muốn kiếm một chỗ vắng vẻ để so tài đua sức với lão Tàn này phải không?

Nhất Quái cả cười, nói:

- Chúng ta đã không gặp nhau bốn mươi năm rồi, dù sao cũng phải ấn chứng với nhau một phen để thử xem công lực của chúng ta tu luyện trong bấy lâu nay có tiến bộ chút nào không?

- Mấy chục năm qua chúng ta Nam Quái, Bắc Tàn đã thử tài với nhau không biết bao nhiêu lần, ai cũng không thắng nổi ai. Bây giờ chúng ta phải tìm một trò chơi gì mới lạ để đua tài mới được.

Lão Tàn có ý kiến gì cứ việc nói ra đi.

Lão Tàn mỉm cười, vẫn tay gọi vợ chồng Văn Úy:

- Hai nhỏ lại đây!

Vợ chồng Văn Úy bỗng cảm thấy có một sức hút rất mạnh lôi kéo vợ chồng mình tới.

Nhất Quái thấy vậy, cả giận quát hỏi:

- Lão Tàn muốn ám hại hai đứa nhỏ phải không? Thế mà cũng nhận mình là một nhân vật phi thường, thật không biết xấu hổ.

Nói xong, y giở hữu chưởng lên, danh định tấn công Thôi lang ngay, nhưng lão Tàn đã lạnh lùng đỡ lời:

- Ê, lão Quái, không nên nóng nảy như thế. Lão Tàn chỉ muốn gọi chúng lại để hỏi han chúng một vài câu thôi.

Lúc ấy hai vợ chồng Văn Úy đã bị sức hút lôi tới trước mặt lão Tàn. Văn Úy chấp tay cúi mình vái chào và hỏi:

- Lão tiên bối cho như vậy có việc gì chỉ giáo thế?

Lão Tàn ngắm nhìn hai người một hồi, cười ha hả, xua tay, phát biểu ý kiến của mình cho mọi người nghe.

oOo